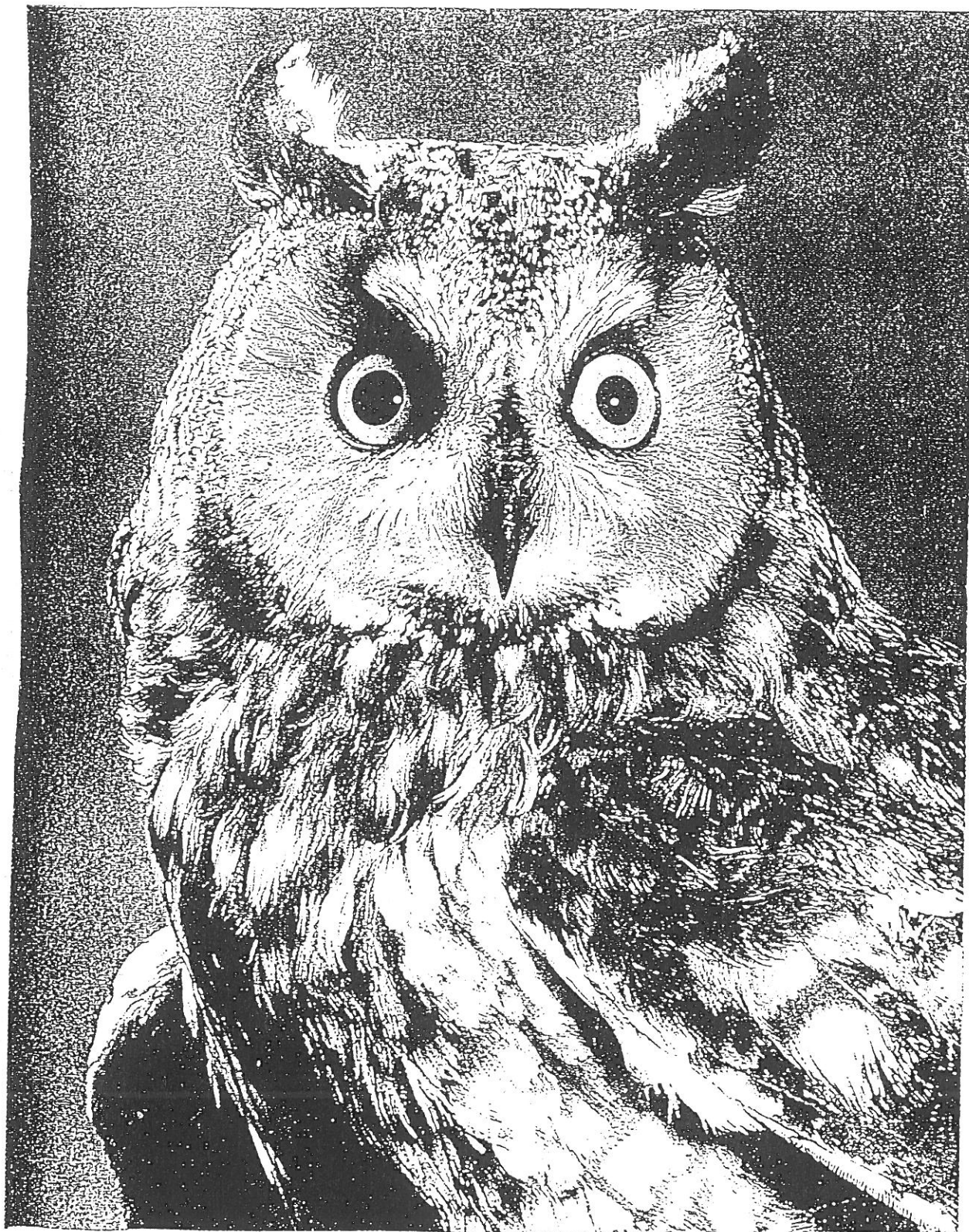

ŠACH

3. ČÍSLO

3. ROČNÍK

DATUM VYDÁNÍ: 26. 3. 2003

OBSAH

Rozhovor.....	str.1
Literární začátky.....	str.2 - 12
Konverzační soutěž.....	str.13 - 15
Anglická tajenka.....	str.16
Deutsch.....	str.17 - 18
Šaty tanečního páru.....	str.19 - 20
Hudba.....	str.21
Co se vám líbí?.....	str.22
Svět tajemných sil.....	str.23 - 24

Rozhovor s paní profesorkou Kolářovou

1. Proč máte ráda dějepis?

(smích) Zajímá mě, jak žili lidé dřív. Ráda srovnávám současnost s minulostí.

2. Jaké učivo z něj učíte nejraději?

Nejraději učím o kultuře a o umění, která nás provází všude. A vzhledem ke svým zájmům ráda učím o Napoleonovi a o bitvě u Slavkova.

3. Kdybyste se vrátila do minulosti, jakou historickou osobností byste chtěla být? Proč?

Celkově vzato bych se do minulosti nechtěla vrátit. Chyběla by mi moderní technika v domácnosti a především emancipace žen. Bez té bych se asi neobešla.

4. Jaká je vaše nejoblíbenější třída?

Moje třída – SA - protože čte časopis. (smích)

5. Sportujete ráda?

Ano. Mezi mé nejoblíbenější sporty patří pěší turistika, plavání, jízda na koni. Nejhezčí pohled na svět je z koňského hřbetu. Ale i z vrcholků hor.

6. Jakou zpěvačku či zpěváka máte nejraději?

Ze zahraničí Enyu, ze skupin Elán a No-Name. Také Ivu Bittovou.

7. Čím jste chtěla být jako malá?

Zubařkou, veterinářkou nebo učitelkou. Jisté deziluze přišly po ukončení filosofické fakulty - uvažovala jsem o nabízeném místě historika v muzeu.

8. Máte nějaké zvířátko?

Ano. Již 13 a půl roku starou fenku jezevčíka dlouhosrstého. Jmenuje se Ajka.

9. Jednou jste nám říkala, že byste napsala knihu. O čem?

Byla by to spíše kniha s filosofickým námětem, s láskou a o duši. Teď píšu písničky (zatím).

10. Jaká jsou vaše nejoblíbenější jména?

(zaskočení) Myslím, že mi rodiče zvolili dobré jméno. A klučíčí jména? Moje dvojčata se jmenují Jan a Pavel.

Děkujeme paní profesorce za rozhovor.

A.Živělová, G.Vavrošová, M.Voženílková, TA

Markéta Teličková, TA

Chtěla bych se vznášet

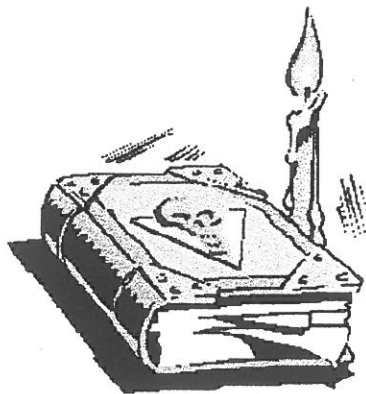
*Chtěla bych se vznášet.
Letět vzduchem.
A být daleko,
Daleko od lidí.
Svět je z výšky tak maličký.
Jsou ale malé i starosti?
Možná, že by se stávaly menší a menší,
Až by se ztratily jako pára nad hrncem.
Chtěla bych tančit s hvězdičkami
Jejich půlnoční menuet.
Plout v měsíční lodce
A na struny nebeské kytary
Vybrnkávat píseň o štěstí.
Chtěla bych každé ráno,
Den co den
A rok co rok
Kropit zem rosou z malovaného džbánku.
Honit se s nadýchanými obláčky
A zdravit ptáky a motýly.
Možná si myslíte, že jsem bláhová,
Ale proč se ve svých snech držet při zemi?
Sny jsou přece to jediné,
Co nám nikdo nemůže vzít.*

VRÁŠČIVEC

Na kraji lesa, kterému se říkalo Zakletý les, stál překrásný hrad. V hradě žil král a jeho syn. Král byl velmi starý, ale jeho vzhled byl mladistvý. Nikdo nevěděl, proč je stále tak krásný. Když se ho někdo zeptal, jak to dělá, odpověděl: „Jsem král, kterého jeho lid obdivuje. Jak velký je obdiv lidu, tak krásný je můj vzhled.“ Lidé tomu nevěřili, ale pravdu nezjistili.

Jednou se ho zeptal i jeho syn. Král mu odpověděl jako ostatním lidem. Princ se s odpovědí nespokojil, a tak začal kontrolovat veškeré otcovo počínání. Král dělal vše tak jako dříve a princ se na tom nic divného nezdálo. Rozhodl se proto jít v noci do královny komnaty. Když vešel do komnaty, král v ní nebyl. Princ samou únavou padl do křesla a usnul. Probudila ho až pronikavá červená záře, která vycházela z velkého obrazu. Princ se udiveně díval na obraz a sledoval, co se děje. Z obrazu vyšel král a klidně si lehl do svého lože a spal. Princ druhý den stále myslel na to, co se stalo. Další noc tam šel znovu, ale o něco dříve. Právě když vcházel do komnaty, vstupoval král do obrazu. Princ šel rychle za ním. Ocitl se v krajině, kde svítilo červené slunce a v potoce tekla žlutá voda. Princ nemeškal a pospíšil si za otcem, aby viděl, co zde pohledává. Král mířil ke studánce a chtěl se napít. Princ dostal strach a chytl otce do náruče, aby s ním co nejrychleji utekl. Král se bránil, ale nakonec vyhrál princ. Z obrazu vběhli do komnaty. Jakmile se ocitl v komnatě, všiml si princ, že král už není mladý a krásný, ale je starý a vrásčitý.

Druhý den se to lidé dozvěděli a běželi se na hrad pomstít králi za jeho lži a sobectví. Krále zadrželi a nechali ho upálit, protože se domnívali, že nad obrazem vládne pekelná moc a že král upsal svou duši ďáblu. Obraz byl rozsekán a spálen. Vlady se ujal princ. Mezi lidmi se vypráví, že králova duše tam straší dodnes. Proto se hradu začalo říkat Vrásčivec.

Iveta Oslíková, PB

HARRY POTTER

Harry Potter, Harry Potter,
Sirius je jeho kmotr.
Ron a Hermiona jeho kamarádi,
Draca Malfoye nemají vůbec rádi.
K Hagridovi do chatky,
chodí nejen na sladký.
Záhady se pořád dějí,
Harryho mají nejraději.

Famfrpál je zábava,
Harry často vyhrává.
Zlatonka se v dálce třpytí,
po chvíli ji Harry chytí.
O prázdninách u Dursleyových je doma,
Dudley snědl by i slona.
Harry na konec prázdnin se těší,
Všechny úkoly teď řeší.

Martin Héža, PB

V ZAJETÍ MINULOSTI

- Osnova** : 1. Tajemné blikání
2. Pozvání dovnitř
3. Záhada noci
4. Jak pomoci?
5. Urna a žena
6. Klid duše

„Time! Podívej! Co to je!“ Tim se podíval směrem, kterým John ukazoval. Překvapením ani nedýchal. O kousek dál, trochu napravo a výš, než byli oni, blikalo nějaké světlo. Blik, blik, blik. „To je signál,“ zašeptal John. „Čí je to okno? To jsou věci, co?“ „Připlážíme se trochu blíž, pojd,“ zašeptal Tim. „Je to hrozně zajímavé, Johne. Hlavně buď zticha. Polezu první.“ Pomalu ve stínu komínů přelezli blíž k oknu, z něhož signály vycházely. Nebyly to signály. Byl to ohýnek ve starém, pavučinami ověšeném krbu. Svými rukávy očistili okno a zvědavě nakoukli dovnitř. Vše, co mohli skrz okno zahlédnout, byl stůl se čtyřmi židlemi a krb. Každá věc v chatrči naháněla strach.

Po schodech sešla žena, která vypadala na první pohled převelice podivně. Posadila se na židli a upjela z hrnku položeném na ztrouchnivěném stole. Rychle, jako by snad tušila, že je někdo venku, vstala od stolu a podívala se směrem k oknu. Kluci se překřčili a strachem ani hlásky ze sebe nevydali. Dveře s doprovázejícím skřípotem se otevřely a ven přímo před Tima a Johna vyšla žena, která ještě před pár minutami pila v síni čaj. Pozvala k smrti vyděšené hochy dovnitř. John měl strach, a proto Timovi našuškával, ať se vrátí, ať dovnitř nechodí. Tato slova však Tima neovlivnila. Ani sám nevěděl proč, ale pozvání přijal. Jako by byl očarovaný, okolí vůbec nevnímal. Všichni se usadili u stolu. Všude bylo ticho. Jen obrovské hodiny odbily deset hodin večer. John se však mylil. Osoba nebyla zlá, jen krásy na ní moc vidět nebylo. Byla to obyčejná žena se zohavenou tváří. Každému z kluků podala barevný hrníček s čajem. Po dlouhé cestě usnuli tvrdým spánkem.

Hodiny v místnosti odbily půlnoc. John vyděšeně vyskočil z postele, na které ani nevěděl, jak se octl. „Time! Time! Vstávej!“ Tim otevřel oči, posadil se na postel a rozhlížel se okolo sebe. „Kde je ta žena?“ zeptal se John. „Já nevím, ale musíme ji najít,“ odpověděl Tim. Oba se drželi těsně u sebe. Vyšli po dřevěných schodech na konci místnosti nahoru. Ve čtvercové místnosti stála postel, vedle ní noční stolek s tmavou černou urnou a blyštícím nápisem. Střešní okno propouštělo dolů trochu měsíčního světla, dost na to, aby se dal nápis dobře přečíst. Vyrytým písmem tam bylo napsáno ženské jméno. Urna byla otevřená, ale prázdná. Kluci už měli všeho dost. Seběhli ze schodů a chytli za kliku. Bylo zamčeno. Skoro už úlekem nedýchali. Poslouchali jen zvuky, které připomínaly praskání jisker ohně. Přitom nikde nehořelo. Po domě se valil kouř, ale oheň nikde. Upadli do bezvědomí.

Brzy ráno hodiny přibité na zdi odbily šest hodin. Kluci nečekali už ani vteřinu a utíkali ke dveřím. Dveře byly odemčené a v nich stála žena s bylinkami na čaj. Zahнала kluky zpátky do rozpadající se síně a posadila je ke stolu. Za celou tu dobu neřekla ani slovo. Dovařila čaj a smutným zoufalým drkotajícím hlasem až nahánějícím hrůzu řekla: „Pomozte mi!“ Potom vyšla po schodech nahoru a zmizela. John okamžitě vstal od stolu a hodlal běžet za ní, kdyby mu však nepodklouzla noha. Tim mu běžel na pomoc. Zpod Johna zvedl ústřížek novin. Byl ohořelý a nedal se tak snadno přečíst. Bylo na něm napsáno, že chatrč, ve které právě jsou, shořela, a v ní zahynula mladá žena. Pomalu už vše začali chápat. Ten

plamen, to praskání, co v noci slyšeli, to byly ozvěny ze dne, kdy hořelo. Nesměli však zapomenout na urnu nahoře v místnosti. V ní by měl být popel nebohé ženy. Ale proč tu pořád straší? Co jí nedá odejít na onen svět?

Začalo se stmívat. Po schodech sešla paní, připravila čaj a posunula ho před ně. Kluci už pochopili, že ho nesmí vypít. Vylili ho do zteřelého květináče v rohu místnosti. Dělali, jako že tvrdě spí. Strach v očích co spatří, jim naháněl husí kůži. Žena se proměnila v sypký popel a lehce vešla do stěny tvořené z popadaných ohořelých polen. John a Tim vyskočili z postele a odhazovali polena na podlahu. Když je všechna odstranili, zlehka zafoukal vítr a popel vlétl do urny, tam kam patří. Vyděšení, zkoprnělí strachem stáli a tiše čekali, co se bude dít dál. Tim dostal nápad. „Johne, co když duše nemůže najít klid? Musíme urnu vrátit na správné místo!“ Avšak kluci byli bezradní. Vtom si Tim vzpomněl. Na útržku nalezených novin bylo heslo : KDO JEDNOU URNU NALEZNE, ZAKOPAT JI MUSÍ V NOCI TOHO DNE! Nebylo nad čím přemýšlet. Vše až do puntíku splnili.

Přiběhli do chýše a na hodinách odbila šestá. Do síně vklouzlo světlo, ve dveřích se objevila silueta ženy. Vzduchem jen prolétlo něžné slůvko : „DĚKUJI.“ Nikdy v životě se klukům taková událost nestala. U srdce je však hrálo, že pomohli, i když strach v mnoha chvílích převažoval.

Hana Marková, K A

Mami, vrat' se

Jdu po ulici, nevím, kdo jsem, nevím, kde jsem. Prostě si jen tak kráčím. Je mi to tu povědomé, ale přitom nic nepoznávám. Už se stmívá a já neustále bloudím tím tajným známým-neznámým městem. Před sebou mám jen velikou budovu. Na ní je obrovskými neonovými písmeny napsáno Hotel Marino. Sahám do kapes, abych zjistila, jestli mám u sebe alespoň nějakou malou hotovost. Avšak zjišťuji, že se mi v kapsách povaluje zhruba sto tisíc korun. Kde jsem je vzala? Odkud? Chci vstoupit do hotelu v domnění, že se prospím a že se mi snad osvěží paměť. V tom se mi zatmí před očima a dál už nic nevím. Po chvíli slyším neznámé hlasy. Pomalu otevírám oči. Kolem mě stojí starší pánové v bílých pláštích. S malým zpožděním mi dochází, že jsem v nemocnici. K mé sněhově bílé posteli přichází muž. Jeho milá tvář se na mě usmívá a povídá: „Ahoj Andy, jak ti je?“ Andy, Andy-honí se mi hlavou. „Já jsem Andy?“ ptám se. „Ano, ty jsi má manželka Andy Greenová a bydlíme spolu ve velkém krásném domě na pláži. Prožila jsi velký šok, a tak si na nic nevzpomínáš, ale já se ti ze všech sil budu snažit pomoci přiblížit naši minulost“, říká Perry (jak jsem se dozvěděla, že se jmenuje). Je velmi sympatický, ale takový trochu vyumělkovaný.

Tak. Už jsme v našem „hnízdečku lásky“, jak Perry rád říká domku. Máme taky služebnou, Nikol se jmenuje. Je velmi příjemná, ochotná, ale zdá se mi být malinko zamklá. Jakmile Perry odjíždí na kliniku, pracuje tam jako dětský lékař, hledám nějaké fotky, aby mi přiblížily mou, teď již temnou minulost. Našla jsem je, ale některé části jsou vystříhané nebo v albu chybí úplně celé fotky. Jak tak probírám ty nejzapadlejší obrázky mé minulosti, tak vidím sebe a malinkou holčičku, kterou držím v náručí. Je překrásná, a tak nevinná. Velmi se podobá Perrymu. Má oči jako on. Tmavě čokoládové, ale vlásky jako andělíček. Nevím, jak je to možné, ale nemohu se na ni přestat dívat. Něco mě s ní spojuje. Co? Nevím. Jsem z toho strašně nervózní. Hned jak Perry přijíždí z kliniky, všímá si mého neklidu. „Lásko“, osloví mne. „Co se děje?“ lekám se jeho tónu. „Pojď se mnou, vypadáš nervózně, dám ti něco na uklidnění.“ Jdu, nic nenamítám, protože po těch lécích se mi vždy uleví a netrápím se přemýšlením nad tím, kdo že to vlastně jsem. Jakmile zázračné léky přestávají působit, ptám se na tu milou holčičku na fotkách. Nikol mi tvrdí, že ji nezná, ale mám pocit, že mi lže. Musím se o ní nenápadně zmínit před Perrym.

Sedíme u stolu a večeříme. Nevím, jak mám začít. Stále na ni myslím. „Kdo je ta holčička na těchto fotkách?“ ptám se a současně vytahuji z kapsy pár fotografií. Perry zprvu mlčí, ale pomalu mi začíná vysvětlovat, že je to naše dcera Emy. „Bydlí teď dočasně u mých rodičů. Myslím, že je to pro tebe lepší, když tě nebude zatěžovat všetečnými otázkami“, povídá a zvláště se na mě dívá. „Ne, není to pro mě lepší! Chci ji hned vidět! Je to má dcera a chci být s ní,“ vyskakuji ze židle jako čert z krabičky. Strašně mě udivuje, jak si dovoluje mi tajit, že mám dceru. „Zklidni se! Pojď, dám ti léky a uleví se ti.“ Ale já už delší dobu pozoruji, že po vpíchnutí uklidňujícího léku nad sebou ztrácím kontrolu a vůbec nevnímám okolní svět.

„Ne, nechci nic na uklidnění! Od tebe už chci jen to, abys přivedl moji holčičku! Rozumíš? Ty tvoje léky mě ničí!“ ještě chvíli ze sebe sypu různá obvinění a všelicos mu vyčítám. „Jdu pryč!“ a už za sebou zavírám dveře. Perry na mě ještě něco křičí, ale já se

rozbíhám a mám pocit, jako bych už tuhle chvíli někdy zažila. Ano, vzpomínám si. Hádka... já a Perry... moje dcera... Nikolina dcera... nedává mi to smysl. Doběhla jsem na lavičku do nedalekého parku. Jediné, co mě napadá, je to, abych se spojila s Nikol a zeptala se jí, jak to spolu všechno souvisí. Hledám ve svém diáři její adresu. Konečně! Mám ji!

Zvoním u velmi spoře ozdobeného domu. Otvírá mi Nikol se zvláštním výrazem ve tváři a s plačícím dítětem za sebou. „Dobrý den, paní Greenová. Co si přejete?“ zeptá se Nikol a má udivený výraz ve tváři. „Chci si s vámi o něčem promluvit. Je to velmi důležité,“ stručně a výstižně odpovím. „Tak pojd'te dál“, zve mě k sobě domů. Už sedíme v obývacím pokoji a já začínám „Nikol, chci od vás slyšet jen pravdu. Nikomu nic nepovím, ale musím všechno vědět. Jen matně si na něco vzpomínám, ale potřebuji od vás pomoc. Chci si na vše vzpomenout.“ Nikol se na mě podívá a váhavě začíná mluvit. „Víte, moje dcera Mary se mi svěřila, že když byla u pana doktora Greena, vašeho manžela, prý ji začal hladit a osahávat po celém těle. Myslím, že v tomhle by mi nelhal. Má z toho veliký šok a nechce jít k žádnému doktorovi. Tohle vypovídá o všem.“ Nevěřičně na ni zírám a jsem z toho v šoku. Můj Perry, že osahává malé děti? „Kde bydlí Perryho rodiče? Je tam má dcera, chci ji vidět,“ říkám Nikol a vyprávím jí o těch fotkách a jak mi Perry zatajoval, že mám dceru. „Moc se vám omlouvám, že jsem vám neřekla o vaší holčičce, ale pan Green mi vyhrožoval vyhozením z práce a víte, jak je těžké sehnat si novou slušnou práci.“ Naprosto ji chápu. Na kousku papíru vytáhne adresu, nasedáme do auta a vyjíždíme. Už stojíme před velkým domem, ve kterém je ticho. Zvoním na obrovský zvonek. Po chvíli toho stejného ticha mi otvírá služebná. Za ní vybíhá malé děvčátko a křičí: „Mami, já jsem věděla, že se mi vrátíš. Mami, mami, maminko!“ skáče mi do náručí a vši silou mě objímá.

Vzpomínám si. Na vše si vzpomínám. Moje dceruška si stěžovala, že ji tatínek osahával. Šla jsem za ním a chtěla jsem si o všem promluvit, ale byla z toho jen velká hádka, při které mě taky uhodil. Vyběhla jsem ven, vybrala všechna konta a chtěla jsem utéct s Emy, ale potom jsem z toho šoku utrpěla ztrátu paměti. Vše se mi vykourilo z hlavy. Rychle všichni jdeme na policii a tam sdělujeme, co se stalo. Zatýkají Perryho, avšak on stále vše popírá. Bude se řešit, jestli půjde do vězení, ale co vím jistě, je to, že budu žít se svojí malou dcerkou Emy.

Lenka Štěpánová, KA

Skutečné sny

„Proboha, jak tohle mohl někdo udělat? To nemohl být člověk, všude je jen krev a části lidského těla.“ „Detektive Smithe, pojd'te se na něco podívat.“ Smith zašel za roh, kde se našla pravá ruka oběti, na které bylo vyryto tiskací s. Crrr. Smith se probudil, ulevilo se mu. Byl to jen sen. Šel si do koupelny opláchnout obličej, ale nemohl se zbavit té představy, co kdyby se to stalo. Oblékl se, vyšel ven ze svého domu a jel na stanici. Jakmile vešel do kanceláře, hned viděl, že něco není v pořádku. Na stole měl spis s vraždou, která se stala včera večer, když nebyl ve službě. To samozřejmě ještě nevěděl. Bral do rukou spis, ale vtom si ho zavolal kapitán. „Co zase chce,“ řekl Smith a znuděně šel do ředitelny. „Smithe, jste nejlepší, a proto jsem vás vybral pro tento případ.“ „Jaký?“ „Vy to ještě nevíte. Včera v noci byla brutálně zabita žena a posléze rozřezána na kousky. Našli jsme ji snad po celém Berlíně.“ Smithovi se začal vybavovat sen, co ho probudil z tvrdého spánku. „Proboha, to nemůže být pravda!“ „Ale je a na pravé ruce měla vyryté tiskací S. Ještě nevíme, co to znamená, ale snažíme se to zjistit.“ Smithovi se udělalo nevolno, musel se na chvíli posadit. „Co je vám? Jste v pořádku?“ „Ano, ano jen se mi zamotala hlava.“ „Na té vraždě začnete pracovat co nejdřív! A ještě něco, dal jsem vám nového parťáka.“ Zakřičel kapitán, když Smith vycházel z jeho kanceláře a držel se za hlavu. Sedl si za stůl a přemýšlel o tom, jaktože měl tu osudnou noc sen o vraždě, která právě probíhala. Smithův bývalý parťák byl zabit v policejní přestřelce. Vystřídal jich už hodně, protože se tak často pouštěl do nebezpečných věcí, že se nechávali přeložit. Smith sáhl do kapsy, nemohl nahmatat svůj talisman. Vždy ho nosil u sebe. Byl to obyčejný kámen, ale velmi zvláštního tvaru. Řekl si, že ho asi vytratil doma a že ho najde.

Smith se rozhodl přijít vraždě na kloub. Začal listovat spisem a hledat nějaké důkazy, co by ho přivedly blíž k té záhadě. Do kanceláře vstoupila středně velká postava a řekla: „Jmenuji se Colbertová, ale všichni mi říkají Coby. Jsem váš nový parťák.“ Smith se zarazil: „Nečekal jsem, že budete žena.“ „To nikdo, ale už je to tak. Slyšela jsem, že jste dostal případ s brutální vraždou.“ „Ano, to je pravda. Právě se chci podívat na spis a zjistit nějaké bližší informace.“ Coby si přisedla ke Smithovi a začala mu o sobě něco vyprávět. Smith se ale do rozhovoru nějak nezapojoval. Byl velmi mlčenlivý a nerad mluvil o své minulosti. Přišel o manželku a dvě děti, a dokonce seděl za vraždu, kterou na něj hodili jeho dřívější parťáci. Když bylo po službě, Smith odvezl Coby domů. Přeskočila mezi nimi jiskra. Oba dva se velmi přitahovali. Coby pozvala Smitha dovnitř, ale on odmítl, měl totiž moc práce s vraždou. Nasedl do auta a jel do svého domu. Těsně přede dveřmi se zastavil a všiml si něčeho podivného. Na klice byla krvavá stopa. Nevěděl, od čeho to může být. Pro jistotu si vzal vzorek. Vešel dovnitř a všude se díval, jestli tam náhodou není nějaká krev. Byla tam tma, na lince se třpytila červená kapka. Smith byl v rozpacích. Nevěděl, co má dělat, šel si lehnout. Napadlo ho, že by si mohl nechat udělat rozbor krve, jestli není náhodou jeho. Další den ráno šel do policejní laboratoře, aby mu řekli, jestli je nebo není jeho. Rozbor chvíli trval, Smith netrpělivě přešlapoval po chodbě, když v tom vyšel laborant s papírem o rozboru. „Ta krev není vaše.“ „Určitě!?“ „Ano, je jiné skupiny.“ „Proboha, čím může být?“ řekl Smith, když odcházel. Jel se podívat na místo činu, jestli by zde něco nenašel. Chodil kolem toho osudného místa a něco hledal, sice pořád nevěděl co, ale pak si všiml něčeho, co moc dobře znal, byl to jeho talisman. Smith bral talisman do rukou, když vtom uviděl Coby. „Kde jsi? Všude tě hledám. Proč jsi nepřišel na stanici?“ Rychle strčil talisman do kapsy a dělal jakoby nic. Coby si toho všimla. „Co to máš?“ „Ale nic, jen takový kamínek.“ „Dej ho sem! Má pěkné tvary, proto sis ho vzal?“ „Ano, jen proto, prostě se mi líbil.“ Nasedl do auta a jel na stanici. Smith šel do kanceláře a přitom přemýšlel. Něco ho napadlo. Otevřel spis a podíval se na skupinu krve oběti. Vtom se zarazil, byla úplně se všim všudy shodná s tou, co měl na dveřích a u sebe doma. „Bože můj, to ne.“

Coby asi něco tušila, protože se jí Smith zdál nějaký divný. Po službě ho vzala k sobě domů. Chtěla ho trochu rozptýlit, ať není pořád tak vážný. Nejdřív jen povečeřeli, pak spolu začali tancovat a pak se začali líbat. Ráno, když se Coby probudila, Smith už tam nebyl. V tu chvíli se probudil i on, ale u sebe doma. Nic si nepamatoval. Na ruku měl krev. Nejen na ruku, byla všude kolem něj. Začal ji uklízet. Všude vytřel zem a špinavé prádlo hodil do pračky. Vtom někdo zazvonil. Byla to Coby. Nesla mu spis s obdobnou vraždou, jak tou před tím, oběť měla na pravé ruce opět S. „Proč jsi odjel večer pryč?“ „Ale já odjel až kolem šesté, chtěl jsem doma ještě něco uklidit,“ vymýšlel si Smith nějakou výmluvu. Coby mu nevěřila, vtrhla dovnitř a vtom to uviděla, na zemi byla ještě menší kaluž krve. „To děláš ty, ty vraždy, že?“ „Já nevím. Nic si nepamatuju.“ „Zkus si na něco vzpomenout!“ „Nejde to. Já nechci zabíjet nevinné lidi,“ řekl Smith a do očí mu vyhrkly slzy. Smith jí začal říkat o všech věcech, co se mu staly. „Ještě není jisté, že to děláš ty, zatím si to necháme pro sebe. Chci ti pomoci, moc tě miluji a nechci, abys šel do vězení.“ „Já taky ne.“ „Mám nápad, vždy noci tě budu hlídat, abys nikam nešel a nikomu nemohl ublížit.“ Coby tu noc zůstala se Smithem. Byla pořád vzhůru, ani očko z něj nespustila, ale únava byla silnější, víčka těžkla a mysl usínala. Coby to nevydržela a usnula. Když se probudila, Smith, už tam nebyl. Vyběhla ven, nasedla do auta a jela ho hledat. Jezdila po městě sem a tam až do rána. Nenašla ho. Smith se probudil ve vězniční cele. Nevěděl, co tam dělá. V tu chvíli k němu přistoupil kapitán: „Smith, jste obviněn ze tří vražd! Nějací lidé nám včera v noci zavolali, že viděli muže, který má na košili a na noži, co měl v ruce, krev. Jeli jsme na to místo. Vůbec jsme vás nepoznával. Měl jste podlitiny pod očima a strašně jste zuřil. Naši lidé vás chytili a spoutali. A sice neradi vás zavřeli do vězení.“ Smith propadl zoufalství. Chtěl se zabít a skoncovat s tím vším. Najednou přišla Coby a řekla Smithovi, že mu pomůže utéct. Byl zatím v cele, kde nebyl moc hlídán, čekal na převoz do federální věznice. Pro Coby nebylo těžké získat klíče a donést je přes kontrolu do cely. Předala je Smithovi i s papírem, na kterém stálo: „Dnes, ve dvanáct až utečeš, tě budu čekat v motelu Apolon. Utečeme spolu přes hranice. Nemusíš se obávat, nechala jsem si vystavit všechny doklady a pas na jiné jméno. Teď budeš úplně jiný člověk. Seženeme nejlepší doktory, aby tě léčili. Venku ti nechám postavené auto, klíče budou schovány na dutém stromě před ním.“

Coby byla nachystána už v jedenáct u sebe doma a netrpělivě chodila sem a tam. Když už bylo třičtvrtě na dvanáct, vyrazila. Když byla u motelu, rozhlídla se, jestli ji někdo nesleduje, a vešla dovnitř. Sedla si ke stolu a objednala si něco k pití. Čekala hodinu, dvě, pak dostala strach, jestli se mu útěk povedl. Jela se podívat k němu domů, jestli tam náhodou nejel a nevyzvedl si nějaké věci. Hledala ho všude, ale nikde nebyl. Sedla si na postel a začala plakat.

Zvedla hlavu a všimla si papíru na stole. Byla to obálka a v ní dopis: „Až tohle budeš číst, já už tady nebudu. Je mi líto, že jsem to musel udělat, ale nebyla jiná možnost, nechci totiž zabíjet nevinné lidi. Omlouvám se ti za všechny nepříjemnosti a všechny zlé věci, které jsem ti udělal. Moc tě miluji a nechci, abys kvůli mně trpěla a litovala mě. Odkázal jsem ti všechny majetek a dům,

tvůj James Smith

Feták

- 1) Al Johnson
- 2) Tým
- 3) Policejní zásah
- 4) Přistižení
- 5) Odhalení

Být policistou v New Yorku, to znamená pro člověka několik věcí: slušný plat, rychlý postup v kariéře, ale také neustálý strach o život. Mezi těmi, kdo se rozhodli pro práci policisty se všemi jejími klady i zápory, byl také Al Johnson. Tvrdě na sobě pracoval, byl nejlepším kadetem na akademii a mezi nadřízenými byl velmi oblíbený pro své slušné chování, dobré způsoby a skvělé výsledky. Začínal sice jako obyčejný pochůzkář s běžným platem, ale díky své pílí šel rychle nahoru. To už je ale docela dávno. To byly jeho začátky. Od té doby se hodně změnilo: zločinci jsou mnohem brutálnější a bezohlednější a policisté musí být mnohem tvrdší. Ted' je všechno jiné, Al je šéf, vede své vlastní oddělení. Může rozkazovat. Může si dělat, co chce. Už ztratil všechnu svou slušnost a zdvořilost. Je z něj bezohledný a brutální policajt. Zatrpklý a nevrlý chlápek, který sedí v kanceláři, rozkazuje a nadává ostatním.

„Šéf je dneska zas pěkně nakrklej.“ „To jo. Tak jako každé den.“ Ve vedlejších kancelářích si spolu povídali Mark a Natasha. „Je to imbecil. Neumí se chovat, chodí neupravený a navíc mluví sprostě. Zkrátka otrěsnej chlap.“ Mark sklopil hlavu a chvíli se zarytě díval do země. „Víš...“ podíval se na Natashu a začal pomalu mluvit „je mi ho vlastně líto. Zním ho už od mala a je pro mě něco jako strýc. Kdysi to byl čestný a slušný člověk. Dokonce i zločinec byl pro něj určitá osobnost a také se podle toho k němu choval. Všechny respektoval a nikoho neponižoval. Ale všechno se postupně měnilo. Čím víc šel nahoru ve svých hodnostech, tím horší byla jeho lidská úroveň.“ Mark se odmlčel. Byl to velice dobrý policista. Hlavně na svůj věk - nedávno mu bylo 25. Z celého týmu měl svého šéfa nejradši. Mark byl takový jako šéf před lety. Prostě slušník. Je menší postavy, má hnědé krátké vlasy, je dost nenápadný a nikdy nevzbuzuje příliš velký rozruch. Natasha byla pravý opak. Vysoká štíhlá „drsnáčka“ s blondatými vlasy a bujným poprsím. Natasha pochází z Ruska, je to vážně tvrdá ženská. Se zločinci zachází spíš jako s věcmi, než jako s lidmi. Ještě před skončením hovoru vešel do místnosti velký černoch s o hlavu nižší černovláskou. Velký černoch se jmenuje Johner a je ze všech nejstarší, občas trochu nevrlý, ale je s ním legrace, pokud zrovna nevstane levou nohou napřed. Je na něj spolehnutí. Na celém oddělení mu všichni věří. Malá černovláška se jmenuje Christina. Počítačový génius s IQ 170. Vždycky myslí logicky a všechno se podle ní dá vyřešit rozumně. Takový policejní Einstein.

Johner si sedl za stůl, vzal do ruky hrnek s čerstvě uvařenou kávou a usrkl. „Doufám, že dnes bude klid a nebude nějaký kriminálník dělat bordel.“ Chtěl pokračovat dál, ale jeho řeč přerušilo zvonění telefonu. „Ano?“ Johner si přiložil sluchátko k uchu a s mrzutým výrazem čekal, kdo se ozve. Jeho tvář byla čím dál tím víc zachmuřená. Po chvíli sluchátko zavěsil a řekl: „To snad není možný! Tady nemá člověk chvilku klidu.“ „Co se děje Johnere?“ „Máme práci.“ Celá stanice měla pohotovost. Policajti naskákali do aut a jeli k jednomu domu na předměstí, kde byla schovaná banda drogových dealerů. Akce proběhla v pořádku a bez problémů. Dealeri se vzdali sami a nestalo se skoro nic zvláštního. Až na jednu věc. Al Johnson přistoupil k šéfovi bandy a praštil jej do břicha. Muž vykřikl bolestí a leknutím, ale bylo to zbytečné. Johnson pokračoval dál. Museli ho od dealera odtrhnout, jinak by ho snad zabil. Johner držel svého šéfa za ruce, které mu tisknul k zadům. Když se Johnson

uklidnil a Johner ho pustil, odplivnul si vztekle se podíval na členy svého oddělení a potom na dealerového bossa. Tenhle pohled byl ale jiný. Chladný a zabijácký. Potom odešel pryč. Všichni byli v šoku. Takový příval vzteku a brutality ještě nikdy neviděli. Od té doby byl šéf pořád divnej. Nikdo nevěděl, co se s ním děje. Pořád se tvářil a choval tak tajemně. Když ráno přišli do práce, už tam dávno byl a když večer odcházeli, on tam ještě dlouho zůstával. Velmi záhadné a divné bylo to, že drogový boss zemřel na otravu krve, prý kvůli heroinu, který si píchnul ještě před zásahem a který prý nebyl „čistý“.

Trvalo to několik měsíců a pořád se nic nedělo. Šéf byl divnej a atmosféra na oddělení houstla. Všichni věděli, že s Johnsonem není něco v pořádku. A potom se to provalilo. Na všechno přišla Natasha. Jednou zůstala na oddělení dlouho do noci. Potřebovala něco dodělat. Práce u policie je někdy trochu nudná. Je to taková mravenčí práce. Papírování a zase papírování. Skončila někdy kolem půl druhé v noci. Johnson o ní nevěděl. Natasha mu chtěla dokumenty hned odevzdat a zamířila tedy přímo do jeho kanceláře. Když otevřela dveře, leknutím málem omdlela. Šéf seděl v křesle, na levé ruce měl vyhrnutý rukáv a v pravé držel injekční stříkačku. Ve tváři měl nepřítomný výraz a skrz zuby propouštěl něco, čemu nebylo ani trochu rozumnět. Když se Natasha vzpamatovala, vytáhla z kapsy mobil a zavolala záchranku. Potom mobil položila, otevřela v kanceláři okna a šéfa i s židlí k jednomu z nich převezla. Neprobíral se. Záchranáři určili smrt na 1:37 v noci. Natasha to nechápala. „To přece není možné,“ řekla a přitom jí tekly slzy z očí. „To se vobčas stává. Nashle.“ Vyhrkl suše sanitář a šel pryč. Smrt Ala Johnsona všechny velice zasáhla. Nikdo nechápal, jak mohl tak zkušený policajt propadnout něčemu takovému jako je heroin. Nově jmenovaným šéfem se stal Johner.

Uteklo několik měsíců a na oddělení byla pořád taková špatná atmosféra. Johner na svých podřízených poznal, že něco není v pořádku. On sám měl pořád špatnou náladu a nevyřešená smrt jeho šéfa mu nedala spát. Rozhodl se, že tomu musí přijít na kloub. Druhý den ráno, hned jakmile se probudil, zvedl telefon a zavolal Markovi. „Ahoj. To jsem já, Johner. Marku dnes nepřijdu do práce, je mi dost zle a jsem hrozně unavený. Zajdu k doktorovi.“ „To je v pohodě.“ Řekl Mark. Johner zavěsil. Bylo mu dobře a na doktora neměl vůbec pomyslení. Mířil úplně jinam. Měl v úmyslu jít do domu Ala Johnsona. Žila tam ještě jeho služka Marrie. Byla to stará černoška a jako hospodyně byla naprosto výborná. Al na ni nedal dopustit. Měl ji dokonce tak rád, že jí odkázal svůj dům. Johner zazvonil, upravil si kabát a usmál se od ucha k uchu. Marrie měla hrozně ráda usměvavé návštěvy. „Kdo je tam?“ ozvalo se za dveřmi. „To jsem já, Johner.“ „Kdo?“ ozvalo se znovu. Marrie měla špatnou paměť na jména. „Johner, ten co pracoval s vaším pánem.“ Dveře se otevřely a za nimi vykoukla Marrie. „Á, to jste vy.“ Johner se usmál ještě víc a slušně se zeptal: „Marrie nevadilo by vám, kdybych se šel podívat do Aloví pracovny?“ Marrie se přestala usmívat, pomalu otevřela dveře a vedla Johnera po schodech nahoru. „Jednou se to muselo provalit.“ Johner se na ni nechápavě podíval a nevěděl, co ta věta znamená. Přišli ke dveřím od pracovny. Marrie vytáhla klíče a otevřela mohutné dřevěné dveře. Teď Johner pochopil, co znamenala ta věta na schodech. Pokoj byl plný fotek, na kterých byl Mark a jeho matka. Johnerovi bylo všechno jasné. Mark je Alův syn! Markova matka nedávno zemřela! Jestli to byla Alova dlouholetá přítelkyně, což bylo jasné podle dopisů, které Johner našel, tak je zřejmé, proč začal Al brát drogy. Když odcházel z domu, měl takovou zvláštní náladu. Byl rád, že případ vyřešil, ale nevěděl, jak řekne Markovi, kdo je jeho neznámý otec. „Lidské osudy jsou tak zvláštní,“ prohodil Johner, když vycházel ze dveří.

KONVERZAČNÍ SOUTĚŽ

Anglická konverzační soutěž se konala ve čtvrtek dne 20.2.2003 .V porotě byla paní profesorka (a také zástupkyně ředitele) Mačíková, paní profesorka Šprňová a paní profesorka Mandelíková. Zúčastnilo se jí pět soutěžících.V tomto článku si můžete přečíst rozhovory se soutěžícími , najdete tu i kousek historie, náladu před soutěží jsme také zjistili, a především výsledky soutěže.

O CO V SOUTĚŽI JDE?

Konverzační soutěže se konají už spousty let.Po revoluci se ovšem pozměnila témata a organizace. Soutěž má tři části – školní kolo, okresní kolo(do něj postupují dva vítězové z vyšší kategorie) a krajské kolo (tam postupuje pouze jeden). Soutěž má dvě kategorie – mladší (primy a sekundy) a starší(tercie a kvarty).

Soutěž má dvě části – 1. část je poslech

2. část – soutěžící se představí a poté povídá na dané téma, které si předtím vybral a na konec se ho porota zeptá na doplňující otázky

ZDE JSOU TÉMATA, ZE KTERÝCH SOUTĚŽÍCÍ LOSOVALI:

1. My family, my friend
2. My town, my house, my village
3. My hobbies, free time
4. My school, favourit teacher, subject
5. Travelling
6. Season of the year
7. My pet

Jednou ze soutěžících TA byla Marcela Voženílková,ta se před soutěží stále smála a mluvila o všem možném. Účastnila se už spousty soutěží, takže si myslím, že byla celkem v pohodě.

Za to Hana Komárková, též z TA, byla nervózní o něco víc, jelikož to byla její zřejmě první soutěž v takovém stylu. A poslední soutěžící z této třídy byla Kamila Holoubková. Na známé šachistce nebyla ani malá známka nervozity. Myslím si, že lépe se nemohly umístit :

1.místo – Kamila Holoubková

2.místo – Marcela Voženílková

3.místo – Hana Komárková

Gabriela Vavrošová, TA

Rozhovor

Asi hodinku před začátkem školního kola konverzace v angličtině jsem vyzpovídala pár účastníků soutěže. Sedící na lavičkách a připravující se na témata, mi odpovídali:

1. Ahoj lidi , jak se cítíte?

Marcela V. : Chce se mi čůrat, ale kdybych šla na záchod, tak nic nevytloučím.

Kamila H. : Zeptej se Napoleona, jak se cítil před Waterloo.

Hana K. : Cítím se nervózně a je mi hrozně. (Natož Kamča prorokuje: všechno co řeknete, bude použito proti vám, Hanka dodává: je to trapný rozhovor, pak ji seřvu.)

2. Jaké téma byste chtěly v soutěži dostat ?

Hana K. : My friend, My family – je to nejlehčí.

Marcela V. : Asi roční období.

Kamila H. : My school – například.

3. Jaká cena by se vám za výhru nejvíce líbila ?

Marcela V. : Nejdu tam kvůli tomu, abych se umístila, ale abych zjistila, co všechno umím.

Hana K. : Nejdu tam kvůli ceně, ale kvůli mamince.

Kamila H. : Žádnou. (poté sebere desetník ze země) Jdu tam kvůli dobrým lidem, a že mám ráda angličtinu.

(Teď zazvonilo – Hanka začíná být nervózní.)

Po příchodu do třídy jsem potkala další účastníky soutěže: Lenku Šprtovou a Dominiku Kafoňkovou

1. otázka

Lenka Š. : (rozpaky) Jsem nervózní.

Dominika K. : Snad to dopadne.

2. otázka

Lenka Š. : nevím, (po chvíli) My family

Dominika K. : Moje město, rodina, roční období

3. otázka

Lenka Š. : Auto. (Kamča dodává Lamborgini auto, pak se směje) (po chvíli) Cenu nechci.

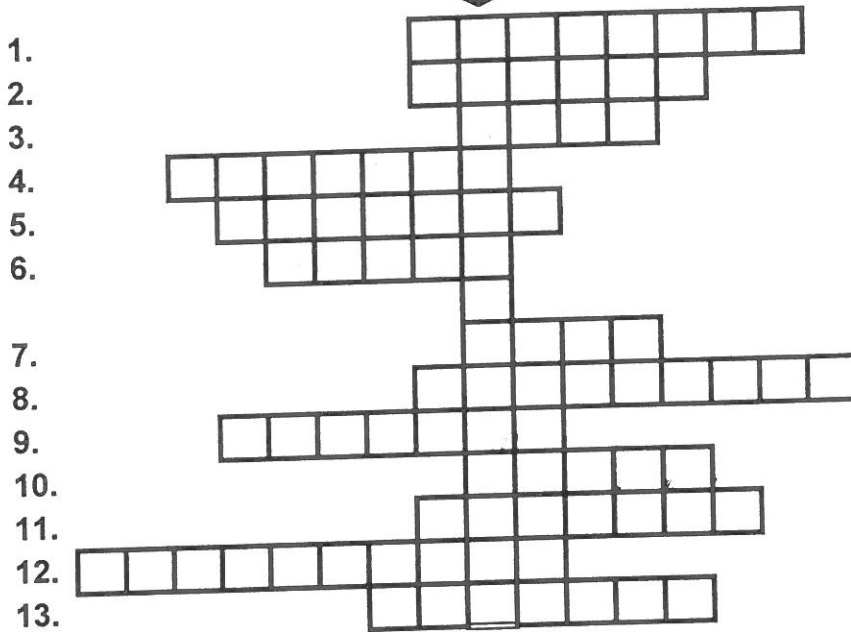
Dominika K. : Žádnou. Tady nejde o cenu. Procvičím se v angličtině.

Děkujeme holkám za rozhovor.

Alexandra Živělová, TA

Anglická tajenka

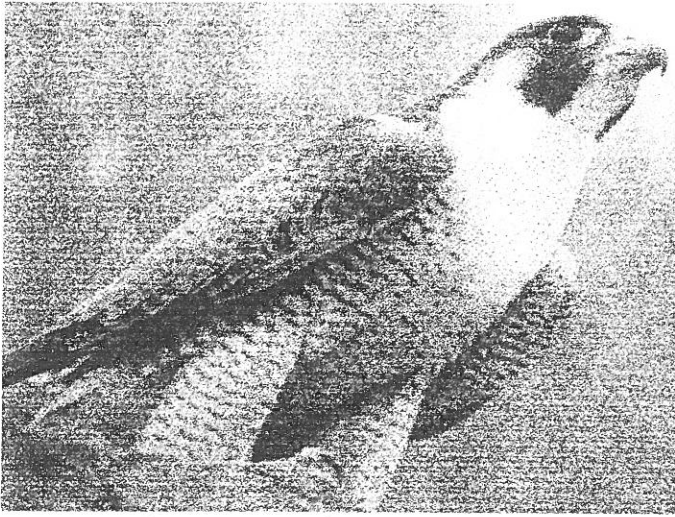
Tajenka= to nejhorší, co po víkendu může být

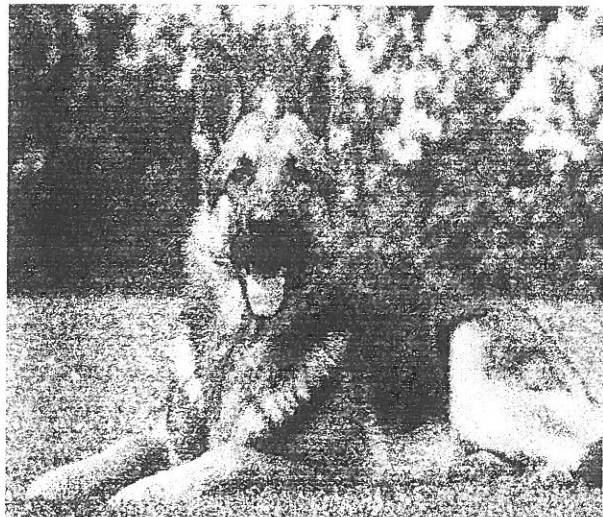
1. Když prší, tak si vezmu ...
2. Je to zvíře a má dlouhý ocas, kterým se může pověsit na strom
3. Druhá mocnina čísla 3 ...
4. Manžel
5. V zimě je mu do zpěvu, na jaře taje na sněhu
6. Některé předměty se nám zdají až „děsivé“
7. Jaro začíná v ...
9. Ti, kteří nás učí
8. Po ... se neběhá !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
11. Předmět, který učí pan učitel Klement
10. Patří do češtiny a značíme je 1
12. Když je v létě hezky, tak jdeme v tělesné výchově na ...
13. Jazyk, ve kterém je tato tajenka, pochází z ....

Gabriela Vavrošová, TA

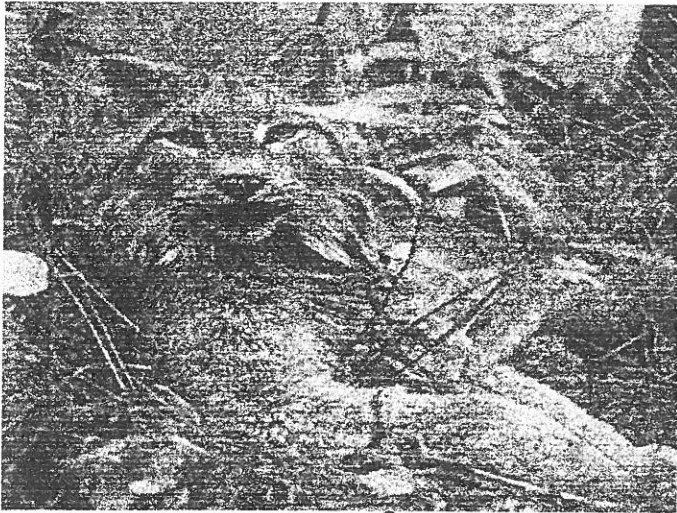
Deutsch

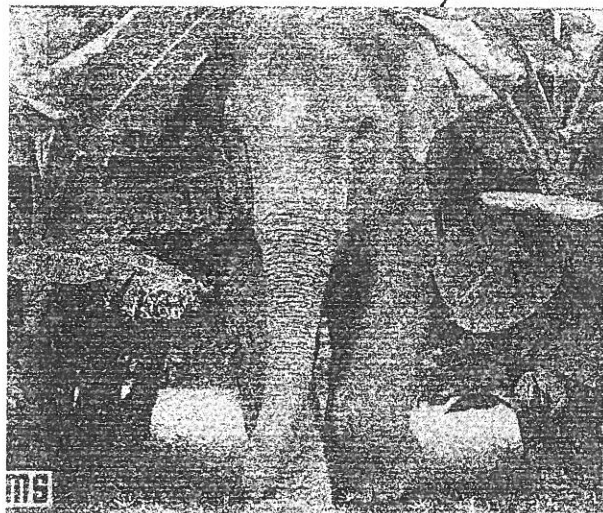
der Falke- sokol

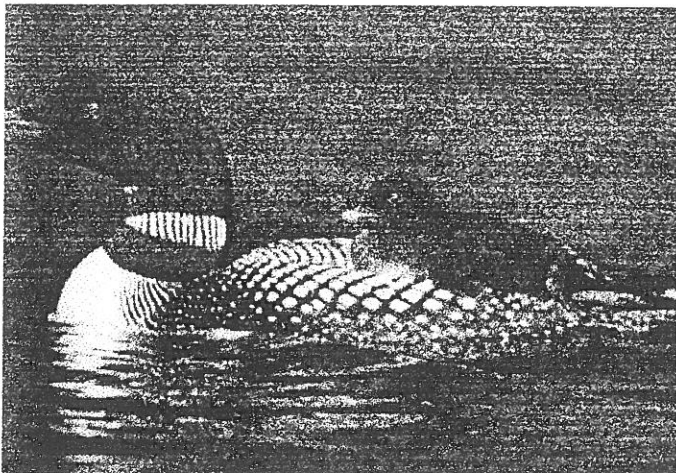
der Hund- pes

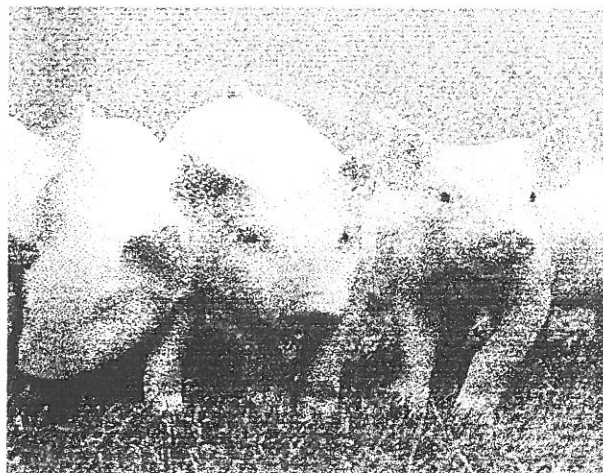
der Luchs- rys

der Elefant- slon

die Ente- kachna

der Schwein- prase

Rosnička
Tchoř
Ježek
Králík
Vosa
Los
Bobr
Slepice
Kočka
Kuna
Kamzík
Žralok
Sýček
Veverka

Der Laubfrosch
Der Iltis
Der Igel
Das Kannichen
Die Vespe
Der Elch
Der Biber
Das Huhn
Die Katze
Der Marder
Die Gemse
Der Hai
Der Kauz
Das Eichhörnchen

Řešení minulé křížovky: MINERALWASSER - minerálka

Eva Čvrtníčková, KB
Lucie Lanšperková, KB

Šaty tanečního páru

„Čím bych ji/ho upoutal/a?“ tuto otázku jsme si alespoň jednou v životě každý položili. Někomu se líbí rty, jinému oči, postava, poprsí... a tak ženy tu část těla, o které si myslí, že muže nejvíce zaujme, zvýrazňují.

To se odehrává i v tanečním světě, ale s tím rozdílem, že otázka není kladena, aby se dvě osoby sblížily, ale proto aby partnerky upoutaly co nejvíce porotců.

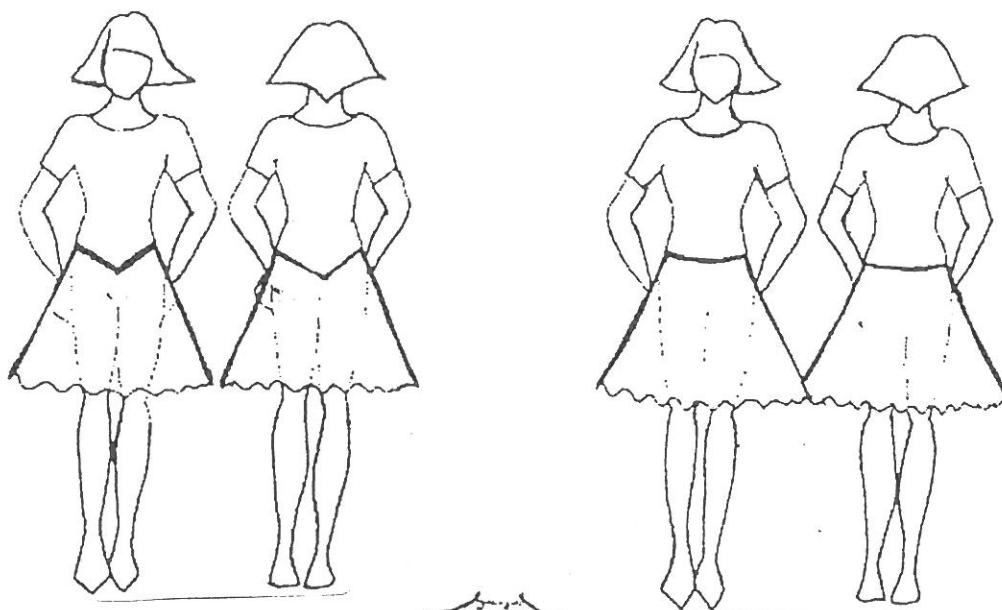
Taneční šaty si můžete buď od někoho koupit (tzn. již použité, nešité přímo na vás) nebo si sama ušít a třetí možností je si nechat šaty ušít. Šaty z druhé ruky si můžete koupit na kterékoli soutěži, přes internet (www.csts.cz - oficiální stránky českého tanečního sportu, kde v sekci inzerce najdete nejrozličnější doplňky pro soutěž i tréninky) nebo nově v tanečním časopisu DanceTime. Švadlenky a šikovné partnerky si mohou ušít šaty samy, ale pozor: ne vždy se práce vydaří tak, jak byste si to přály. Nejpříjemnější a nejlepší (podle mě) je si taneční šaty nechat ušít od specialisty. Na přání vám vypracují několik návrhů přesně na vaši postavu a přednosti. Samozřejmě je tato varianta nejdražší, ale pokud máte nějakou taneční úroveň, lpíte na kráse oblečení. Za specialisty považují osoby, které se tanečním sportem zabývají několik let a jsou to vysoce vážené osoby v tanečním světě. V České republice jsou specialisté na výrobu tanečních šatů: Elis Dance Sport, DP Image, Heller Dance & Fashion, pí Marcela Odstrčilová, pí Šárka Kučerová. První tři jsou obchody s látkami a různými doplňky a jsou zaměřené nejenom na taneční sport, ale také gymnastiku a krasobruslení.

Co si ale máte pod pojmem taneční šaty představit? Určitě ne večerní nebo společenské šaty. Šaty pro sportovní tanec prošly dlouholetým vývojem, a tak se staly z těžkých šatů s peřím a několika spodničkami lehké a vzdušné, vyrobené většinou z georgette (tzv. šátků nebo závojų), lycry nebo pružného saténu. Každé šaty jsou ozdobeny buď kameny, nebo flitry. To ale teď mluvím o šatech pro taneční kategorie od Juniorů II výše, protože nižší kategorie, jako jsou Děti I, II a Junior I, mají zákaz zdobení šatů a mají přesně určené, jak by měly šaty vypadat.

A jak jsou na tom pánové? Ti to mají trochu lehčí. Na latinsko-americké tance nosí trikot a černé kalhoty (většinou), samozřejmě nižší kategorie mají zase utáhlejší uzdu fantazie, protože jejich trikot může mít barvu jen bílou a černou a kalhoty jen černou, pak je tu ještě omezení, které se týká rukávů (musí mít dlouhé). Starší kategorie si může vybrat jaký rukáv chce, ale nějaký tam musí být. Barvu látky si může také vybrat, ovšem kromě tělové. Ve standardních tancích mají všechny kategorie ve třídách D, C bílou košili, motýlka či kravatu, černou nebo nám. modř vestičku a černé kalhoty. V třídách B, A, M pánové nosí tzv. frakový komplet, který se skládá z kalhot (mají vyvýšený pas),

frakové košile s pikovou přední částí a doplňky (umělý límec, piková náprsenka, pikový motýlek, šle, zdobné a manžetové knoflíčky a kapesníček) a nejdůležitější frak, který musí být tak dobře ušit, aby zakrýval nedostatky (špatné zakřivení páteře) a byla vidět jen krásná silueta muže.

Když by se sečetly všechny investice do tanečního oblečení u mistrů České republiky, dostali bychom se nejspíše k sumě 40-ti tisíc korun (ve standardních tancích).

Momentálně se mi došívají šaty na Mistrovství České republiky ve standardních tancích. Mají barvu růžovou (střih viz šaty se zvonovými rukávy). Vršek šatů je ze zdobené lycry (jsou na ní květy) a spodek již ze zmíněné georgetty.

Dominika Kahoňková, KB

Jungle a mu podobný styl drum'n'beat se poslední dobou ubírá směrem, s kterým jeho dlouhodobí příznivci nejsou příliš spokojeni. Pomalu už není rozdíl mezi těmito dvěma styly a house a technem, které milovníci jungle nemají v lásce. Avšak mně se jungle - techno líbí mnohem více než klasické jungle.

JUNGLE

VZNIK, EXISTENCE A POPULARITA JUNGLE:

Termín „Jungle“ poprvé použil Rebel MC při sampli „alla the jounclist“. V hlavním městě Jamajky Kingstone je čtvrť Tivoli Garden, které se říká právě Jungle. Lidem se ten sampel zalíbil, a tak této hudbě začali říkat po přezdívce Tivoli Garden. Jungle je vůbec plný idejí z Jamajky, jako třeba „dubplates“ (exkluzivní tracky, které se dávají Djům už dlouho před tím než vyjdou) a „rewinds“ (když publikum vyzývá Dje, aby "zatočil" trackem zpět na začátek). Vliv Jamajky a tím pádem i reggae je v juggle patrné už od boby jeho vzniku.

Musím upozornit na ještě jeden styl ovlivňující jungle - hip hop. Ten se výrazně podepsal i na jedné z největších hvězd jungle scény, na Goldiem. „V 80. letech jsem poslouchal jen hip hop. Kvůli break dance a graffiti jsem dokonce odjel do New Yorku, abych se pořádně naučil pár technik. Když jsem se ale vrátil do Londýna v roce 1991, hip hopová scéna už skoro neexistovala. Chodíval jsem proto do klubu Ragev Heaven, pozoroval jsem, co hráli Fabio a Grooverider, otravoval jsem je, aby mi ukázali různé tracky. Byl jsem úplný začátečník, ale ta hudba na mě opravdu zapůsobila, takže jsem u toho zůstal a učil se jak tuto muziku dávat dohromady.“

Jak vidíte jungle je přímo spleť různých stylů, ale byl to právě rave, z kterého jungle vznikl. „Lidé říkají, že tato hudba je jako reggae, ale ve skutečnosti jungle vznikl z house music“, říká MC Navigator. Reggae to ovlivňuje, ale je to stále house.

Objevil se také nový fenomén: rasismus. „Je to proto, že do klubů teď chodí dost černochů“, říká Dj Ron. A je to právě jungle, co vítězí nad rasismem. Je pořádným kopancem pro černé separatisty, protože ukazuje, že soužití bílých a černých je možné. Ne snad proto, že by se bílým zdáli černoši víc v pohodě, ale především pro skutečnou jednotu, kterou sdílejí jak bílí, tak i černí. Tato ztracená generace, která je celý svůj život znučená a otrávená, o víkendech na všechno zapomíná při horečce jménem jungle. A horečka nenakazila jen je. Mezi infikovanými jsou i techno hlavy, jako :

- Orbital, když jejich poslední album „Snivilization“ je plné breakbeatu a singl

„Are We Here?“ je dokonce ryze jungle.

- Reload vydali jungle EP pod pseudonymem

- Bandulu, chystají se na toto téma něco podniknout

Ochráněny nezůstaly ani mamutí labely, lépe řečeno, nechaly se s chutí nakazit samy.

Poslechněte si:

The Noise, Way in My Brain, S.L. ectro, Pleasure, Aftershock, Drumbeats, DJ's Take Control, Changing Tracks, jejich asi nejznámější písnička On a Ragga Tip

Alena Grycová, KB

Co se vám líbí?

Většina lidí, co bude číst tento článek, asi hned pochopí o čem píšu, co chci tímto článkem říct. Anebo taky ne. Nejsem si totiž jistá, jestli mají stejnej názor jako já a jestli nebudu psát zrovna o nich.

Asi už se každému někdy stalo, že uslyšel úplně stejnou větu nebo názor, jakej předevcírem vypustil do světa. Tak třeba příklad, kterej se mi stal nedávno. Šla jsem s kámoškou za jedním klukem. Po cestě jsme kecaly o různých blbostech. Najednou si naše názory začaly odporovat. Nehádala jsem se, prostě tu věc viděla nějak jinak. Přišli jsme ke kámošovi a začali si povídat na stejný téma jako po cestě. A najednou...moje kámoška obhajovala můj názor. Vydávala ho za svůj... byl už její, vlastní. Proč?

Myslím, že tohle není problém jen naší generace. Na světě je asi tak dlouho jako lidé. Prostě se někomu stanete vzorem. Člověk, kterej toto nikdy nezažil, si asi myslí, jakej je to skvělej pocit. Není. Vlastně člověk nemá právo na vlastní názor. Nevím, aspoň já to tak cítím, jako... připlácnutí k zemi.

Netýká se to však jen názorů. Na celým tomto procesu je vlastně založená i móda. Když jsem chodila do druhý třídy, všichni nosili modrý nebo červený hadry. Mě to tenkrát hrozně omrzelo. Koupila jsem si oranžový tričko – líbilo se mi. Moc. Jenže jen jeden den... fakt a teď nekecám, druhý den přišla jedna spolužačka v dost podobným (ne-li stejným) oranžovým tričku. To byl asi ten impuls, při kterým mi

došlo, že není příjemný, když se po tobě někdo „opičí“. Něco podobného nastalo i na konci minulýho školního roku.

V nějakým časopise napsali, že pokud chce být holka

fakt in, pak ji nezbyvá nic jinýho, než si obarvit hlavu na červeno. A efekt? Perfektní. Půlka školy chodila s červenou hlavou. (Fakt nevím, jací blbci můžou takový časopisy psát, no vlastně se jimi řídit.)

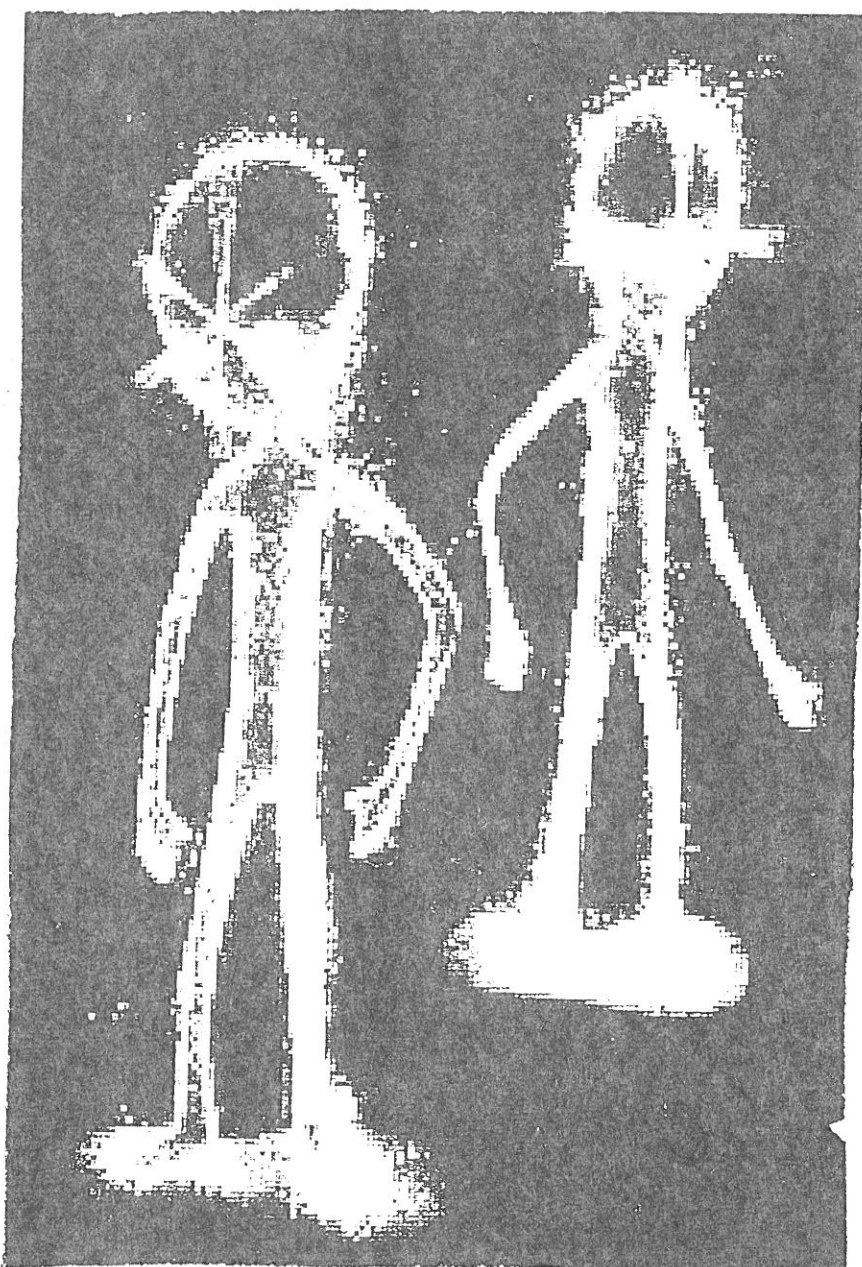
Znám poměrně hodně lidí, co se nedokážou udržet u toho, co řekli, resp. co si myslí. Nejvíce tohle probíhá kolem takových těch „oblíbených“ lidí. Asi každéj si pokládá otázku, jakto že jsou tak „úspěšní“? Někoho to nainspiruje a začne se chovat stejně jako ten „oblíbenej“. Výsledek je ale takovej, že se na něho lidi nezačnou dívat jako na někoho fakt dobrýho, ale jako na někoho dost trapnýho.

Chtěla jsem tímto článkem říct, ať děláte to, co je vaše. Co je vám přirozený. Jen tak se můžete stát právě těma „vyvolenýma“ (i když o to v životě vůbec nejde, ale když o to tak stojíte...), takže kašlete na jiný lidi, na módu, komerční značky, prostě noste a dělejte to, co se vám líbí. A hlavně říkejte to, co si myslíte.

Monika Hillová, KB

SVĚT TAJEMNÝCH SIL

Pro březnové číslo časopisu jsme si vybraly dvě výpovědi svědků o zahlédnutí UFO. Můžete si o tom myslet, co chcete, můžete tomu věřit, ale nemusíte...

Benešova Hora

8. srpna, tedy v době, kdy existovaly obrazce v obilí v lokalitách Úbislav a Šebestov, dva respektive tři kilometry od Benešovy Hory (vše v blízkosti Stach na Šumavě), se v nočních hodinách objevil létající předmět. Svědek, který se vracel se svou přítelkyní z hostince (tuto okolnost později použili jeho spoluobčané ke zlehčení pozorování, jak tomu často bývá), se ve 23.15 hodin na chvíli zastavili ve středu obce u prodejny. Při náhodném pohledu vzhůru spatřili velký talíř nad jihozápadním okrajem vesnice. Jeho velikost přirovnal k bytovému domu, barva byla nevýrazná, nejspíše šedá. Po obvodu svítila světla, která měnila barvu. Šlo o pravidelně se střídající osvětlená okna a reflektory svítící do určité vzdálenosti. Po chvíli svědek doprovodil svoji přítelkyni k jejímu domu - asi 100 m - a loď plula stále nad nimi. Oba měli zvláštní pocit kontaktu s cizími bytostmi, nebo zářením, která však nebyl nepříjemný, ani nevzbuzoval strach. Když se zastavili, UFO stálo ještě několik minut a pak odlétlo velkou rychlostí směrem k Vimperku. Později se ukázalo, že těleso viděli nezávisle ještě další lidé. Když jsem svědky po třech týdnech kontaktoval, byly ještě na jejich tělesných stránkách stopy umělé mimozemské energie. Oba konstatovali, že okamžikem pozorování zmizely zdravotní potíže, které předtím měli. Při psychotronickém ověření místa, kde UFO stálo nejdéle, byl zjištěn jeho pravděpodobný průměr 35 m a výška nad terénem asi 100 m. Případ byl pro mne osobně trochu tristní, neboť jsem v době přítomnosti talíře klidně spal na své chalupě pouhý kilometr od Benešovy Hory.

Hrdějovice

Obec Hrdějovice se nachází u severního okraje Českých Budějovic a je zde konečná stanice autobusové městské dopravy č. 4. Dne 13. října ráno měl na této lince směnu řidič Karel Vyroubal. V 5.30 stál s autobusem na konečné; je odtud výhled směrem k hoře Kletí, která je součástí předhůří Šumavy. Tam také řidič hleděl, když přilétla z levé strany dvě bodová světla jasná jako nejjasnější hvězdy. Autobus už musel jet, aby byl dodržen jízdní řád. Přesto stačil řidič v přímé ulici sledovat chování UFO. Letěla směrem ke kletí, ale klikatě, vzdalovala se od sebe dle svědkova odhadu až na 10 km a opět se přibližovala. V další fázi letělo levé těleso přímo a pravé kolem něj začalo rotovat, takže letělo po šroubovici. Obě pokračoval stále vpřed a výše. Nakonec se rotující bod odpojil a vrátil napravo a obě tělesa odlétla na jihovýchod. Zachovávala přítom hadovitý pohyb, stoupala a ztratila se v mracích. Tento případ je pikantní tím, že Karel Vyroubal je dlouholetým návštěvníkem českobudějovického ufoklubu a vždy marně toužil spatřit něco podobného na vlastní oči. Nyní se mu konečně jeho přání splnilo.

Pramen: www.zip.cz

Aleny Grycová, Eva Vrtílková, KB

REDAKČNÍ RADA

MONIKA HILLOVÁ, KB

DOMINIKA KAFONKOVÁ, KB

MARCELA VOŽENÍLKOVÁ, TA

MARKÉTA TELIČKOVÁ, TA

ALEXANDRA ŽIVĚLOVÁ, TA

GABRIELA VAVROŠOVÁ, TA

GRAFIK: ELIŠKA NEKVAPILOVÁ, SA

PÍSAŘ: MARTIN PAVLUN, KB

PÍSAŘ: PETRA BARTOŠKOVÁ, TA

Mgr. HANA ŠAINI HEJOVÁ

Tiskařského šotka jsme se nezbavili. Omluvte, prosím, pokud se někde vloudí chybička.